

Malá zahrádka v místě, kde ji nikdo nečeká

Při procházení lidských sídel se setkáváme s kouty, které jsou našemu oku příjemné. Nebo naopak. Jsme potěšeni, případně zklamáni z rozmanitosti zahrádek, parčíků, sadů nebo velkolepých projektů. Každý podle toho, jak mu ta která lokalita „sedne“ do mysli.

Mám radost z pestrých květů, rozličných stvolů, keřů či stromků, stromů v našem městě. Každá část má své, jen se dívat.

Jenže jsou i věci drobné. Tak třeba, když se člověk podívá na některé stránky všudybylného internetu, nalezne projekty drobných zahrad. V duchu východního stylu nebo jen romantizujících. Po našem. Často nevyžadujících ani pravidelnou údržbu. Vynález umělé hmoty překlenul trpělivou práci umělců, mistrů nebo zahradníků. Kdepak plánovaná, symbolická zahrada, kterou třeba popisuje spisovatel Frédéric Lenormand v knize Případy soudce Ti, Tajemství čínské zahrady. Sáhnete do virtuální peněženky a koupíte malý pozemek. Ten umístíte v bytě, kam potřebujete. Občas oprášíte, omyjete, když omrzí... No, jak to tak chodí.

Jenže jsou i místa, kde roste takový výtvar sám. Může to být kus starého stromu, na kterém se z čistého nebe rozbujel lišejník nebo mech. Kde v puklině dvou větví roste třeba jiný keř nebo strom. Nebo tak jdete asfaltovou cestou, kde kdosi, aby se v její krajnici neparkovalo, složil mohutné

balvany. Ty se nedají jen tak posunout. Natož odnést domů. Nelze je vlastnit. A potom už stačí jen dar času. Prohlubeň v kameni se stane maličkým mokřadem, jezírkem držícím vodu. A syrový šutr dostane jiný rozměr. Nevím, zde si toho někdo všimne.

Pro mě to stojí za to. Zastavit se. Radovat se z díla neznámého mistra. Který nutně nemusí mít lidskou podobu. Hlavně, že mu, jí, onomu, to jde.

